

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

**ВЛЮБЕНИТЕ В КНИГИТЕ НИКОГА
НЕ СПЯТ САМИ**

La vie est facile, ne t'inquiète pas

© Agnes Martin-Lugand, 2015

© Editions Michel Lafon, 2015

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“. All rights reserved.

© Весела Шумакова – превод от френски език

© Анелия Калева – худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN 978-954-389-351-5

Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

ВЛЮБЕНИТЕ
В КНИГИТЕ НИКОГА НЕ
СПЯТ САМИ

ЕРА

На Гийом и Симон-Адероу, моят живот

Разчитаме, че ще бъде превъзможнат след известно време, и смятаме, че ще бъде неуместно и дори вредно да го смущаваме.

Зигмунд Фройд за траура,
в „Траур и тъга“, „Метапсихология“

„Приключването на траура изобщо не означава починалият да бъде забравен, а човек да бъде в състояние да го разположи на точното място в завършилата история, той да може да се включи отново изцяло в дейността на живите, в плановете и желанията, които придават стойност на съществуването.“

Моник БИДЛОВСКИ
„Мечтая за дете“

Не се тревожи. Животът е лесен.
на „Аарон“ – „Малко любов“

1.

Как можах пак да отстъпя пред настояването на Феликс? Не знам по какъв начин винаги успяваше да ме изиграе: намираше с какво да ме накара да отида там. Всеки път се оставях да ме измами, казвайки си, че може би ще има какво да ме привлече. А познавах Феликс така добре и знаех, че вкусовете ни са диаметрално противоположни. Така че, когато той мислеше и решаваше вместо мен, неизбежно беше далеч от истината. При все това трябваше да не го забравям, след като бяхме приятели от толкова време. И ето как за шести пореден път прекарвах съботна вечер в компанията на абсолютен глупак.

Предната седмица бях попаднала на защитник на биохраните и на здравословния начин на живот. Сякаш Феликс е забравил пороците на най-добрата си приятелка. Цялата вечер ми четоха наставления за пиенето, пушенето и нездра-

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

вословното хранене. Тоя смотльо с джапанки ми заяви, че хигиената ми на живот е ужасяваща, че ще свърша безплодна и че изглежда несъзнателно се старая да флиртувам със смъртта. Феликс явно не му беше предоставил техническия картон на кандидатката си. Отговорих му с най-чаровната си усмивка, че наистина поназнайвам нещичко по темата за смъртта и за желанието да се самоубиеш, и си тръгнах.

Стилът на днешния кретен е друг: по-скоро е красавец, представянето му в яденето и пиенето е достойно за уважение и не ме поучава. Недостатъкът му, и то сериозен, е, че изглежда убеден как ще ме вкара в леглото си с разкази за своите подвизи в компанията на любовницата си, именуваща се ГоПро*: „С моята ГоПро това лято се спуснахме по замръзнал поток... С моята ГоПро тази зима карахме ски по бабуни... Взех си душ с моята ГоПро... Знаеш ли, онзи ден се возих в метрото с моята ГоПро“ и т.н. Това продължи повече от час, той не можеше да каже и едно изречение, без да говори за нея. Запитах се дали ходи и в тоалетната с нея.

– Къде да ходя с моята ГоПро? Не разбрах добре – спря той внезапно.

Олеле... Бях изрекла мисълта си на глас. Беше ми писнало да изглеждам злобна, неспособна да се заинтересува от онова, което ѝ разказват, и питаща се какво прави там. Все пак реших да дръпна рязко превръзката.

* Екшън камери, предназначени за активни видове спорт и почивка.
– Б.пр.

– Слушай, ти сигурно си много симпатичен тип, но преживяваш прекалено велика любовна история с камерата на челото си, за да желая да се намеся между вас. Ще пропусна десерта. И кафето, имам си всичко необходимо у дома.

– Какъв е проблемът?

Станах, той също. Вместо сбогом се задоволих да му махна с ръка, после се отправих към касата: не бях подивяла толкова, че да го оставя да плати сметката за този провал. Погледнах го за последен път и едва не се разсмях неудържимо. Трябваше да имам една ГоПро, за да запечатам физиономията му. Горкото момче...

На другия ден ме събуди телефонът ми. Кой се осмеляваше да прекъсне ненарушимото ми сутрешно неделно излежаване? Беше излишно да си задавам този въпрос!

– Да, Феликс – изръмжах в слушалката.

– *And the winner is?**

– Млъкни.

Смехът му ме подразни.

– Чакам те на нашето място след час – едва изрече, преди да затвори.

Протегнах се като котка в леглото и погледнах будилника: 12.45. Можеше да е и по-зле. През седмицата ставах рано заради работата в книжарницата, но в неделя държах да се наспя добре. Сънят си оставаше моето убежище; след като ме беше спасявало от голямата ми тъга, сега ми помагаше

* И победителят е? – Б.пр.

за дребните ми проблеми. Когато станах, с радост установих, че денят е хубав, парижката пролет беше дошла.

Приготових се за излизане и едва се съдържах да не взема ключовете от „Хората“ – беше неделя и си бях обещала да не минавам повече през книжарницата в деня, в който дори Господ е почивал. Бавно се отправих към улица „Аршив“. Позволих си да позяпам малко по витрините, докато пуших първата си цигара за деня. Срецах някои редовни клиенти на „Хората“, на които махнах за поздрав. Това спокойно очарование беше прекъснато от Феликс, когато пристигнах на неделната ни тераса.

– Къде се бавиш? За малко да ме изгонят от масата ни!

– Добър ден, обожаеми мой Феликс – му отговорих, целувайки го звучно по бузата.

Той присви очи.

– Прекалено си мила, кой знае какво кроиш.

– Нищо! Разкажи ми как прекара снощи. В колко приключи?

– Когато ти се обадох. Гладен съм, да поръчваме!

Оставих го да махне на сервитьора за нашия бърнч. Това беше новата му мания. За да се успокои, беше решил, че след лудите съботни вечери бърнчът ще му се отрази по-добре от някое старо претоплено парче пица. От тогава искаше от мен да съм в положение „мирно“, за да му се любувам как поглъща бърканите си яйца, франзелата, надениците и пие литъра си портокалов сок, за който се предполагаше, че ще утоли жаждата му след бурната нощ.

Както обикновено аз само опитах от неговото ядене, защото той ми убиваше апетита. С кацнали на носа слънчеви очила ние пушихме, отпуснати на столовете си.

– Ще ходиш ли да ги видиш утре?

– Както обикновено – му отговорих, усмихвайки се.

– Целуни ги от мен.

– Обещавам. Ти вече изобщо ли не ходиш?

– Не, не изпитвам вече потребност.

– Като си помисля само, че не желяех да стъпя там преди!

Това се беше превърнало в ритуал в понеделник. „Хората“ бяха затворени, аз отивах да посетя Колен и Клара. В дъжд, в сняг, в жегата и студ аз имах среща с тях. Разказвах им как е минала седмицата ми, съобщавах им клюките от „Хората“... Откакто бях започнала отново да излизам, разказвах подробно на Колен за пропадналите си срещи, струваше ми се, че го чувам как се смее, и аз се смеех заедно с него, сякаш заговорничехме. Много по-сложно беше да говоря поверително на Клара – дъщеря ми. Споменът за нея винаги ме караше да пропадам в бездна от болка. Несъзнателно вдигах ръка към врата си – точно по време на една от тези уединени срещи с Колен свалих от верижката халката си. Окончателно.

От няколко месеца вратът ми беше гол. Обясних на Колен, че съм мислила и смятам да приема предложенията за срещи на Феликс.

– Любов моя... ти си тук... ще бъдеш винаги тук... но ти замина... далече си и няма да се върнеш, приех го... искам да опитам, знаеш ли...

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

Въздъгнах и се опитах да преглътна сълзите си, докато стисках халката.

– Тя започва да тежи много... Знам, че няма да ми се сърдиш... мисля, че съм готова... ще я сваля... чувствам, че съм излекувана от теб... винаги ще те обичам, това няма да се промени, но сега е различно... знам как да живея без теб...

Целунах надгробния камък и откачих верижката си. Очите ми бяха насълзени. Стиснах с всички сили халката си в юмрук. После се изправих.

– До другата седмица, любими мои. Клара... мама... мама те обича.

Тръгнах си, без да се обръщам.

Феликс прекъсна мислите ми, потупвайки ме по бедрото.

– Ще се разходим, времето е хубаво.

– След теб!

Тръгнахме да кръстосваме кейовете. Феликс пожела да пресечем Сена и да се отбием в „Нотр Дам“, за да запали свещ. „Трябва да изкупя греховете си“, оправда се той. Мен не можеше да излъже: свещта беше за Клара и Колен – неговият начин да поддържа връзка с тях. Докато той се отдаваше на благочестиви мисли, аз чаках търпеливо пред катедралата, наблюдавайки туристите, атакувани от гълъбите. Времето ми стигна, за да изпуша една цигара, преди да присъствам на римейка на смъртта на майката на Амели Пулен в изпълнението на достойния за „Оскар“ Феликс – най-вече викът! После чудесният актьор дойде да ме прегърне през

раменете, поклони се на въображаемата екзалтирана публика и ние спокойно поехме обратния път към скъпия ни „Маре“ и традиционния ни за неделя вечер суши бар.

Феликс пиеше саке. „Клин клин избива“ – заяви. Аз се задоволих с бира „Циндао“. Между две сушиита той мина в настъпление и си поиска брифинга. Няма да продължи дълго!

– Е, на вчерашния какво не му хареса?

– Камерата на челото!

– Еха! Това е адски възбуждащо.

Ударих го по главата.

– Кога ще разбереш, че не сме от един и същи пол?

– Колко си жалка – оплака се той.

– Прибираме ли се? Филмът по ТФ1 няма да ни чака.

Феликс ме изпрати до вратата на сградата на „Хората“, както винаги. Притисна ме силно към себе си, както винаги.

– Искам да те помоля за нещо – му казах, докато бях още в прегръдките му.

– За какво?

– Ако обичаш, престани да играеш на Митик*, не издържам повече да ходя на срещи. Това е отчайващо!

Той ме отмести назад.

– Не, няма да престана. Искам да срещнеш порядъчен, симпатичен тип, с когото ще бъдеш щастлива.

* Най-големият сайт за онлайн срещи. – Б.пр.

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

– Представяш ми само палячовци, Феликс! Ще се оправя и сама.

Той ме погледна в очите.

– Още ли мислиш за твоя ирландец?

– Не говори глупости! Мина година откакто се върнах от Ирландия. Споменавала ли съм Едуард? Не! Той няма нищо общо. Това е стара история. Не е моя вината, че ми представяш само смешници!

– Окей, окей! Ще те оставя на мира за известно време, но започни да се срещаш с мъже. Знаеш, че Колен би желал да имаш някого в живота си.

– Знам. И такава е моето намерение... Лека нощ, Феликс. До утре! Това е големият ден!

– Yes!

Целунах го звучно както преди няколко часа и влязох в сградата. Въпреки настояването на Феликс не исках да се местя в друго жилище. Харесваше ми да живея в малкия апартамент над „Хората“. Приятно ми беше да съм в центъра на събитията. И най-вече, точно там се бях възстановила съвсем сама, без ничия помощ. Не използвах асансьора, а тръгнах по стълбите и се изкачих до петия етаж. Като стигнах до апартамента, се облегнах на входната врата и въздъхнах от удоволствие. Въпреки последния ни разговор бях прекарала прекрасен ден с Феликс.

Противно на онова, което той си мислеше, никога не гледах филма по ТФ1. Пусках си музика – тази вечер беше албумът на ирландския певец Асгеир и започвах онова, което бях кръстила, моята СПА вечер. Бях решила да се грижа

за себе си: имаше ли по-добър момент от неделната вечер, за да си отпуснеш време, в което да си направиш маска, пилинг и всички онези момичешки неща?

Час и половина по-късно най-после излязох от банята, миришех приятно и кожата ми беше мека. Налях си последното кафе за деня и се строполих на дивана. Запалих цигара и оставих ума си да блуждае. Феликс изобщо не разбра какво ме накара да избутам Едуард в дъното на съзнанието си и да не мисля за него.

След като се върнах от Ирландия, не поддържах връзка с никого – Аби, Джак, Джудит и най-вече Едуард. Очевидно той ми беше липсвал най-много. Споменът за него ме връхлиташе на вълни, понякога щастливи, понякога болезнени. Но колкото повече време минаваше, толкова по-сигурна бях, че никога няма да се осведомявам за приятелите от Ирландия и най-вече за Едуард. В това нямаше да има никакъв смисъл след толкова време – днес вече повече от година... Обаче...

Една зимна неделя преди около шест месеца, когато валеше като из ведро, бях останала вкъщи и се заех с разчистване на шкафа. Попаднах на кутията, в която бях скрила нашите снимки, направени от него на остров Аран. Отворих я и се развълнувах, като видях отново лицето му. Като внезапно обхваната от пристъп на лудост грабнах телефона си, намерих номера му в списъка и

АНЕС МАРТЕН-ЛЮГАН

натиснах копчето за набиране. Трябваше да знам какво става с него. При всяко позвъняване бях готова да затворя, раздвоена между страха да го чуя и желанието да възстановя връзката си с него. И се включи секретарят: чух само името му, произнесено от дрезгавия му глас, и сигнал. Измънках: „Ъъ... Едуард... Аз съм... Диан. Исках... исках да знам... ъъ... как си... Обади ми се... ако обичаш.“ След като затворих, си казах, че постъпих глупаво. Повъртях се из стаята, гризейки ноктите си. Натрапчивата мисъл да разбере какво става с него, да науча дали ме беше забравил или не, ме залепи за телефона ми за цялата привечер. Опитах отново след двайсет и два часа. Той не вдигна. Като се събудих на другата сутрин, се нарекох с какви ли не имена, осъзнавайки комичността на позвъняването ми. Безумната ми постъпка ме накара да разбера, че вече няма Едуард, че той ще остане само една спирка в моя живот. Беше се изпречил на пътя ми, за да ме освободи от дълга ми към Колен. Днес се чувствах освободена и от него. Бях готова да отворя сърцето си за други.